

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. CHEBAPCI

APARE ODATĂ PE
SĂPTĂMÂNĂ

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 >
Pe 3 luni 8 >

Studentii plătesc pe jumătate
Pentru străinătate se adaugă portul

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BUCURESCI

91, — Căminul Dămboviței — 91.
Vis-à-vis de Palatul Justiției

Un număr vechiu 2 Lei

Cine primește două numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

SUMAR

Gabriel Teodoru-Avinianu, (schiță biografică).

Jurisprudență Română :

Inalta Curte de Casație și Justiție, secția I : *Dr. C. Chabudeanu cu Gr. Păncescu*
Trib. jud. Brăila : *Tudorița I. Copaciu și Ioana V. Copaciu cu Evanția Opreșanescu.*

Trib. jud. Botoșani : *Ana Marcu Leib cu Sava Carp.*

Jurisprudență străină :

Curtea de Apel din Lyon, secția I : *Soțul Périer contra soților Jouve*

Informațiuni — Bibliografii.

GABRIEL THEODORU—AVINIANU

Baroul din Ilfov suferă încă o nouă pierdere prin încetarea din viață a d-lui avocat **Gabriel Teodoru-Avinianu**, decedat în ziua de 3 Mai, și ale căruia rămășițe mortuare au fost conduse la ultimul locaș de către îndurerata familie și numeroșii săi amici.— Regretatul defunct era socrul distinsului director al ziarului nostru, d-l avocat Dimitrie Chebapci și tatăl d-lui avocat Avinianu.

A murit în etate de 74 ani. Studiile academice de drept le-a făcut la universitatea din Lemberg, (Austria).

În tinerețea lui, la Iași a lucrat împreună cu

marii Români ca Cogălniceanu, Asaki, Negri și mai ales cu Săulescu ca redactor al ziarelor ce apăreau acolo, pentru realizarea ideilor mari patriotice, în fruntea cărora era, unirea țării surori.

Căsătorit la 1849 în Huși cu fiica postelnicului Dabija, sora generalului Dabija, fost ministru de Resbel și Lucrări publice, a întemeiat o familie care a dat țării membri de valoare.

În magistratură a debutat prin a fi supleant la Tribunalul Fălciu în anul 1852 și în același timp profesor, și sunt foarte mulți dintre oamenii marcanți din Moldova cari își aduc cu dragoste și recunoștință aminte de foloasele ce au tras din învățămintele lui.

A fost numit Președinte al Tribunalului Ismail în 1860, unde a lăsat urme neșterse despre integritatea și priceperea lui ca magistrat ; și acolo a luptat din răzputeri pentru întemeierea școalelor române în Basarabia, și a avut fericirea să își vadă opera dusă la bune rezultate.

La 1862 a fost numit Președinte al Tribunalului Ilfov, și mai târziu Prim-Președinte al aceluiași Tribunal, și atât avocații cât și magistrații colegii lui precum și justițiabili și reamintesc cu stimă de afabilitate și imparțialitate a lui. — A fost magistrat demn.

În 1862 a fost ales deputat al județului Ismail ca un omagiu pentru meritele cum a administra justiția și pentru râvna cu care a lucrat la întemeierea instrucțiunii publice în Basarabia.

Părăsind parlamentul și magistratura el a îmbrățișat cariera avocaturei în anul 1866, și până

acum, în urmă a continuat a professa cu probitate și demnitate. Activitatea lui juridică s'a desfășurat mai cu seamă înaintea Inaltei Curți de casațiune, unde era bine apreciat; și analele Curții dovedesc cu prisosință, activitatea, inteligența și meritele lui. Așa a ajuns să ocupe în baroul din Ilfov un loc de distincțiune, și de aceea a fost ales membru în consiliul de disciplină.

Caracter prob și ferm, dar dulce și blând, spirit pătrunzător, versat în știința dreptului, **Gabriel Theodoru Avinianu**, era ascultat cu stimă și atențiune în pledoariile sale, tot de una corecte și bine simțite. De o probitate exemplară, a fost iubit și apreciat de toți câți l'au cunoscut.

Dacă pe câmpul juridic a lăsat urme stimate despre activitatea și priceperea lui, tot așa a făcut și pe câmpul literelor, unde precum am spus a luptat, a produs, și a lăsat chiar o scrierel uc-rată după Bulwer și intitulată «*Ultimele zile ale Politiei Pompeia*», editată în Iași în anul 1856.

A dispărut dintre noi un om de bine. Acum odihnește pentru vecie la Mănăstirea Pasărea lângă membrii familiei precedentamente decedați. Fie-i țărîna ușoară și memoria eternă.

Cu părere de rău anunțăm că nu am putut să ne împlinim dorința ce o aveam de a schița viața lui Grigore G. Păucescu. Vom face aceasta în numărul viitor.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, SECȚIA I

Audiența de la 14 Decembrie 1896

Președenția D-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Dr. C. Chabudianu cu Gr. Păucescu.

Contestațiune la urmărire imobiliară.—Suspendare.—Cauțiune.—Pentru ce se cere cauțiune.—(Art. 533 din procedura civilă.)

Contestațiune la urmărire imobiliară.—Suspendarea urmăririi.—Cauțiune.—Cuantumul cauțiunei.—Modul și termenul când are a fi depusă.—Apreciațiune suverană a instanțelor de fond.

Contestațiune la urmărire imobiliară.—Suspendarea urmăririi.—Apel.—Apel în contra sentinței care a ordonat suspendarea.—Admisibilitatea apelului.—(Art. 316 323, 558 și 562 procedura civilă.)

1) Oponentul care cere suspendarea urmăririi imobiliare, e ținut să dea o cauțiune echivalentă cu a treia parte a valorii presumate a imobilului, ca garanție a daunelor interese la care el poate fi con-

damnat în cazul când cererea sa s'ar găsi nedreaptă.

2) Instanțele de fond sunt suverane să aprecieze cuantumul cauțiunei ce trebuie să depună contestatorul care cere suspendarea unei urmăririi imobiliare, precum și modul și termenul când are să fie depusă.

3) Partea nemulțumită pe sentința unui tribunal, poate porni apel contra acelei sentințe, de câte-ori cauza nu este judecată în ultima instanță, exceptându-se numai hotărârile preparatorii.

Ast-fel, hotărîrea tribunalului prin care admite o contestațiune la o urmărire imobiliară și suspendă urmărirea, fiind o hotărîre desăvîrșită a primei instanțe, și cu putere de lucru judecat față cu această instanță, este susceptibilă de a fi atacată pe calea apelului.

Decisiunea 425/96. — Respins ca nefondat recursul făcut de dr. C. Chabudianu contra decisiunei cu No. 228/96 pronunțată de Curtea de apel din București, s. III, în proces cu Gr. Păucescu.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier Gr. M. Bucliu.

S'a ascultat: d-nii N. Durma și I. Vilacros, avocații recurentului Dr. C. Chabudianu, în desvoltarea motivelor de casare și d-l C. Boerescu, avocatul intimatului Gr. Păucescu, în combateri;

Curtea deliberând,

Asupra motivelor I și II de casare:

I. „Violare, rea interpretare și aplicare a 533 procedura civilă.

«In adevăr, Curtea de apel a încuviințat suspendarea urmăririi, dacă vom depune suma de 40000 lei în numerar sau efecte de ale statului drept cauțiune, de și eu contestatorul eram însuși proprietarul și posesorul imobilului ce voiam a scoate din urmărire.

«Orî art. 533 pr. civilă vizează numai pe terțele persoane oponente și prin urmare când se cere cauțiune de la însuși proprietarul și posesorul imobilului urmărit după cum a statuat Curtea în cazul de față, se vioalează în mod manifest sus citatul articol».

II. «Exces de putere și violarea principiilor admise în materie de garanție și a art. 392, 393, 394, 395 și 396 pr. civilă.

In adevăr după cum rezultă din cuprinsul acestor texte de lege, prin cauțiune nu se înțelge numai de cât impunerea la consemnarea unei sume de bani, ci garanția unei solvabilități oare care, fie prin o altă persoană, fie în alt mod legal. Prin urmare când instanța de fond, fără a decide mai întîiu în principiu, mă obligă de odată să depun o sumă de bani, nesocotește sus arătatele texte de lege, și comite și un exces de putere, pentru că quantumul cauțiunei n'a fost măcar discutat de părți».

Avînd în vedere decisiunea cu No. 228 din 31 Octombrie 1896 a Curții de apel, s. III, București, din care rezultă că Gr. Păucescu, punînd în vînzare imobilul ce i s'a

ipotecat de debitorul său d-r. C. Chabudianu, acesta a atacat în nulitate actul de ipotecă înaintea tribunalului Ilfov, s. II, și la secția de Notariat a aceluiași tribunal, a cerut ca urmărirea să fie suspendată până la rezolvarea definitivă a contestațiunii sale;

Că secțiunea de notariat, admițând această cerere, a suspendat vânzarea caselor ipotocate, până la definitivă anulare a actului de ipotecă înscris de aceiași secție de Notariat la No. 1696/94, fără să prevadă însă în hotărârea sa, depunerea vre unei cauțiunii din partea d-rului Chabudianu, debitorul contestator, în cazul când s'ar fi dovedit că cererea sa de cauțiune era neîntemeiată; că tocmai asupra acestui punct făcându-se apel de creditorul ipotecar, Curtea de București prin încheierea cu No. 2533 din 17 Octombrie 1896, ordonă depunerea unei cauțiunii în conformitate cu art. 533 pr. civ., și fixează un termen, până când acea cauțiune urma a fi depusă;

Că dr. Chabudianu nedepunând sus zisa cauțiune în termenul acordat de Curte, ea reformează cu drept cuvânt sentința apelată și respinge ca nefondată contestațiunea d-rului Chabudianu;

Considerând că art. 533 pr. civ., pune ca principiu că oponentul care cere suspendarea unei urmăriri imobiliare, e ținut să dea cauțiune echivalentă cu a treia parte a valorii presumate a imobilului, ca garanție a daunelor interese la care el poate fi condamnat în cazul când cererea s'ar găsi nedreaptă;

Că în ce privește cuantumul acelei cauțiunii, modul și termenul cum are să fie depusă, instanța de fond fixează în mod suveran, după împrejurările de fapt ale cauzei;

Că decizând în speță depunerea unei cauțiunii de 40000 lei în numerar sau efecte, Curtea de apel, de parte de a fi comis vre o violare de texte sau vre-un exces de putere, a lucrat din contra în limitele prescise de art. 533 pr. civilă.

Asupra motivului III de casare:

«Omisiune esențială și nemotivare.

«Am probat înaintea Curței pe lângă alte acte, expertisa Creditului, din care rezultă valoarea reală a imobilului, totuși îns comite a se pronunța asupra acestor piese decisive în fapt și fără a motiva ceva, instanța de fond se referă în mod foarte vag la desbaterile urmate și mă obligă să depun 40000 lei. Dacă n'ar fi omis a se pronunța asupra acestor acte și dacă ar fi motivat de sigur n'ași fi fost obligat la vre-o cauțiune, de oare-ce făcusem probă evidentă că pentru o ipotecă de 80000 lei un imobil de 300000 lei este suficient pentru orice daune».

Considerând că instanța de fond, motivând în fapt decizia sa se întemeiază pe actele prezentate de părți pe desbaterile urmate și pe sarcinile reale ce grevează imobilul lui Chabudianu, stabilind din toate aceste elemente, quantumul cauțiunii ce urma să dea oponentul, spre a i se încuviința o suspendare a vânzării;

Că actul de expertisă ordonat la 1888 de Creditul urban și făcut cu ocazia unui supliment de împrumut cerut de dr. Chabudianu asupra imobilului urmărit nefiind relativ la sarcinile ce grevează sus zisul imo-

bil nu putea prin el însuși stabili valoarea presumată a imobilului urmărit ast-fel cum o cere art. 533 pr. civ.;

Că de alt-mintrelea aprecierea curat de fapt a instanței de fond, în ce privește cauțiunea, scapă de censura Curței de casație;

Asupra motivului IV de casare:

«Violarea și rea interpretare a art. 558 și 562 pr. civ. În adevăr apelul făcut în contra unor asemenea încheeri, prin care se respinge sau se admite o contestațiune este neadmisibil. O asemenea hotărâre nu poate fi supusă de cât recursului în casațiune».

Având în vedere că dinaintea Curței de apel recurentul de astă-zî cerând a se respinge apelul creditorului său, în baza art. 562 pr. civ., această cerere i s'a respins de oare-ce articolul invocat fiind relativ la ordonanțele de adjudecare, nu se poate aplica și apelului făcut contra unei hotărâri dată de prima instanță asupra unei contestațiuni relativă la executarea unui act de ipotecă;

Considerând că după art. 316 pr. civ., partea nemulțumită pe sentința unui tribunal, poate porni apel contra acelei sentințe, de câte ori cauza nu este judecată în ultima instanță;

Că la această regulă generală, numai art. 323 pr. civ., privitor la hotărârile preparatorii, aduce o unică excepțiune neaplicabilă în speță;

Considerând că hotărârea contra căreia se interjetase apelul, al tribunalului Ilfov, secția de notariat, fiind o hotărâre desăvârșită a primei instanțe și cu putere de lucru judecat, față de această autoritate, căci fiind definitiv devestită prin dispozitivul ce pronunțase, ea numai poate reveni asupra cestiunii rezolvate, sus zisa ei sentință constituia ast-fel, fără nici o îndoială o hotărâre dată asupra fondului;

Că așa fiind, ea era susceptibilă, conform dreptului comun, de apel; că prin urmare Curtea, declarându-se competentă și judecând sus zisul apel, nu a violat prin aceasta în nimic și nici a interpretat rău, textele cu lotul, streine materii invocate în motivul de recurs;

Că deci nici acest din urmă mijloc de casare, nu este mai fondat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI BRĂILA

Audiența din 13 Februarie 1897

Președinția D-lui THEODOR POPESCU GUDALBU, Membru

Tudorița I. Copaciu și Ioana V. Copaciu cu Evanția Oprișănescu.

Căsătorie.— Femeia măritată.— Incapacitatea ei pe timpul căsătoriei.— Cine-i completează capacitatea.

Dotă.— Inalienabilitatea bunurilor dotale.— Anularea înstrăinării unor asemenea bunuri.

Dotă.— Nulitatea înstrăinărilor bunurilor dotale.— Nulitate relativă.— De cine se poate cere.

Dotă.— Femeia măritată sub regimul dotal.— Dacă poate cere dânsa anularea înstrăinărilor bunurilor dotale, sau numai soțul.

1) Legiuitorul, în dorința, pe de o parte, de a menține unitatea de direcțiune în conducerea asociațiunii conjugale, iar pe de altă parte, basat pe lipsa de experiență a femeii, decretează pentru femeia, pe tot timpul duratei căsătoriei sale, o incapacitate generală, de a se obliga

prin convențiuni sau de a intenta acțiuni civile în justiție, fără o prealabilă autorizațiune a soțului, sau în cas de refus al acestuia, fără autorizațiunea justiției, ambele menite a complecta capacitatea femeii, ori de câte ori este vorba de a face un act relativ la esecutarea drepturilor sale de ori-ce natură.

2) La contractarea căsătoriei sub regimul dotal, intențiunea părților contractante fiind de a scoate din comerț bunurile dotale și a le pune sub guvernarea principiului imutabilității convențiilor matrimoniale în timpul căsătoriei, legea creează ca sancțiune a contravenirei, anularea înstrăinării imobilelor dotale, fără a distinge dacă înstrăinarea este făcută numai de unul din soți sau cu consimțământul amândorora.

3) Nutilitatea înstrăinării imobilelor dotale este relativă de oare-ce dispozițiunea înalienabilității fondului dotal este creată numai în interesul femeii și a copiilor eșiți din căsătorie, și nu este dictată de un interes general ca să intereseze ordinea publică.

Ast-fel, anularea înstrăinării imobilelor dotale nu se poate cere de cât de partea în favoarea căreia a fost creată nulitatea.

4) Femeea căsătorită sub regimul dotal, de și continuă a fi proprietară asupra fondului dotal, soțul având numai administrațiunea acestui fond, iară drepturile soțului sub acest regim sunt foarte întinse, ast-fel că numai densus are drept de a urmări pe debitorii și pe deținătorii averei dotale cu alte cuvinte în timpul căsătoriei numai soțul poate exercita acțiunile mobiliare sau imobiliare, posesorii sau peșitorii, la averea dotală, pe când femeea este esclusă de la exercițiul acestor acțiuni.

Ast-fel, o femeie măritată sub regimul dotal, nu poate intenta, în timpul căsătoriei, acțiune în anularea înstrăinării imobilului dotal, nici chiar cu consimțământul soțului său al justiției, în lipsa consimțământului soțului, asemenea acțiuni aparținând numai soțului, în timpul căsătoriei.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere incidentul ridicat de d-l avocat G. Demetrescu apărătorul părătei Evantia Oprișănescu, de ne-admisibilitatea acțiunei;

Având în vedere că din actele prezentate de părți, în fapt rezultă următoarele:

D-na Tudorița I. Copaciu, din Brăila, la căsătoria sa cu d-l Franimos I. Papa Fromino și-a constituit dotă între alte bunuri și un loc cu clădire pe el din orașul Brăila după cum rezultă din actul dotal autentificat de tribunalul Brăila la No. 1425/95 și transcris la No. 340/96, iar d-na Ioana I. Copaciu căsătorindu-se cu d-l Eustrat I. Vacas, prin actul dotal autentificat de tribunalul Brăila sub No. 8/94, și-a constituit dotă o parte din același loc și clădire, fiind coproprietare în diviziune;

Deși ambele reclamante și constituise dotă imobilul indicat mai sus și căsătoria făcută, în scopul însă de a putea lua bani cu împrumut, în comun acord, prin actul de vânzare autentificat sub No. 1524/95 și posterior căsătoriei lor, — vind imobilul constituit dotă lui Fronimos Papadopol, fără a avea consimțământul

soților lor și mai mult încă își dau în actul de vânzare numele ce purtau înainte de a se căsători, făcând ast-fel să se creadă că imobilul este liber de sarcine și alienabil, acest Fronimos Papadopol, achisitorul imobilului dotal prin vânzare, ipotecează imobilul către părăta d-na Evantia Oprișănescu, pentru suma de 3000 lei pe care i-a și luat; astă-zî reclamantele pe basa că imobilul vindut și ipotecat este avere dotală și inalienabilă după contractul dotal, cer anularea vânzării și a ipotecei constituite, iar acțiunea o fac în numele lor personal cu autorizațiunea justiției, în lipsa autorizațiunei soților lor, cari sunt dispăruți;

Având în vedere că legiuitorul în dorința pe de o parte de a menține unitatea de direcțiune în conducerea asociațiunei conjugale, iar pe de alta bazat pe lipsa de experiență a femeii provenită astă-zî în general din neobiceiunința sa cu cărmuirea intereselor materiale, decretează pentru femeie pe tot timpul duratei căsătoriei sale o incapacitate generală de ase obliga prin convențiune sau de a intenta acțiuni civile în justiție, fără o prealabilă autorizare a soțului, sau în cas de refus al acestuia, fără autorizațiunea justiției, — ambele menite a complecta capacitatea femeii, — ori de câte ori e vorba de a face un act relativ la esecutarea drepturilor sale de ori-ce natură;

Considerând că pe lângă această incapacitate generală a femeii, care e un corolar al puterii maritale conferite exclusiv bărbatului pe tot timpul căsătoriei, legiuitorul a mai decretat pentru femeie incapacități mult mai riguroase avându-și motivul în alte situațiuni juridice și în afară de puterea maritală, ast-fel este, incapacitatea creată sub regimul dotal;

Considerând că la contractarea căsătoriei sub regimul dotal, — intențiunea părților contractante fiind de a scoate din comerț bunurile dotale și a le pune sub guvernarea principiului imutabilității convențiilor matrimoniale în timpul căsătoriei, — legea crează ca sancțiune a contravenirei, anularea înstrăinării imobilelor dotale fără a distinge dacă înstrăinarea este făcută numai de unul din soți sau cu consimțământul amândorora; că deci, imobilele dotale în baza art. 1248 cod. civ., fiind inalienabile, afară de excepțiunea creată prin art. 1250-1253 cod. civ., cari casuri sunt cu totul limitative, atrage anulabilitatea lor, iar nulitatea este relativă numai, de vreme ce, dispozițiunea de inalienabilitatea fondului dotal este creată numai în interesul femeii și copiilor resultați din căsătorie și nici de cum nu e dictată de un interes general, care să intereseze ordinea publică; că așa fiind, ar urma ca conform principiilor după care se exercită acțiunea în nulitate, anularea înstrăinării imobilelor dotale să se ceară numai de partea în favoarea căreia a fost creată nulitatea;

Că în specie, imobilul vindut și ipotecat, fiind declarat inalienabil prin contractul dotal, după principiile de mai sus, dreptul de a cere anularea vânzării și a ipotecei ar urma să aparțină reclamantelor;

Considerând însă, că dacă femeia căsătorită sub celelalte regimuri, poate în timpul căsătoriei să exercite ori-ce drept, numai să aibă autorizațiunea soțului său a justiției sub regimul dotal are o condițiune cu mult mai inferioară; femeia sub acest regim deci continuă a fi proprietară asupra fondului dotal, iar soțul are numai administrațiunea bunurilor dotale, însă drepturile acestuia ca administrator legal sub regimul dotal sunt cu mult mai întinse de cât sub celelalte regimuri, căci în baza art. 1242 cod. civil, bărbatul singur are drept de a urmări pe debitorii și deținătorii averei dotale, cu alte cuvinte, în timpul căsătoriei numai soțul poate exercita acțiunile mobiliare sau imobiliare; posesorii sau peșitorii la averea dotală pe când femeia este exclusă de la exercițiul acestor acțiuni;

Considerând că sub regimul dotal, principiul general și absolut ce regește această materie, este imutabilitatea convențiilor matrimoniale, în tot timpul căsătoriei, — urmează că incapacitatea femeii în timpul căsătoriei, să rămână și ea imutabilă nu numai în privința puterii de a înstrăina averea dotală, dar chiar și pentru a exercita vre-o acțiune la această avere și ca dovadă că aceasta a fost intențiunea legiuitorului, este dispoziția formală a art. 1242 cod. civ., care permite femeii ca la facerea contractului matrimonial, să își reserve dreptul de a primi o parte din venitul zestreii sale și deci și a exercita acțiunile necesare la această porțiune de avere; iar dacă o astfel de stipulațiune nu s'a făcut prin convențiunea matrimonială, dânsa nu mai poate căpăta în timpul căsătoriei vre un drept, nici la administrațiune și nici la exercitarea vre-unei acțiuni la averea dotală, fără a nu atinge principiul imutabilității incapacității sale;

Considerând pe de altă parte că, o temere pentru a nu se periclita averea dotală prin incuria soțului de a administra ca un bun părinte de familie, sau prin risipe desordonate, nu poate avea temei, femeia având dreptul în asemenea cas a cere separațiunea patrimoniilor, și dar nici această considerațiune care de alt-mintrelea e în afară de spiritul și litera legii, nu militează în favoarea femeii măritate de a exercita dânsa acțiunile privitoare la averea dotală, înainte de a fi obținut separațiunea de patrimoniu;

Considerând că în specie se constată că ambele reclamante sunt căsătorite sub regimul dotal și fără să fi obținut separațiunea de patrimoniu, care le-ar fi conferit administrațiunea și în consecință și executarea acțiunilor la averea dotală;

Că dacă reclamantele sunt autorizate de justiție pentru a intenta acțiunea de față prin această incapacitate decretată pentru ele prin regimul dotal, nu este ștearsă, căci autorizarea justiției completează capacitatea femeii măritate, numai în casurile unde se cere consimțământul soțului și în lipsa său refuzul căruia justiția intervine, or în specie, consimțământul soților reclamantilor, nu acoperă incapacitatea lor, ele în mod ab-

solut ne având exercițiul vre unei acțiuni la averea dotală în timpul căsătoriei, drepturi ce aparțin exclusiv numai soților în baza art. 1242 comb. cu 1255 cod. civ.;

Că astfel fiind reclamantele ne având calitatea de a intenta acțiunea în nulitatea vânzării și a ipotecării imobilelor dotale, caută a li se respinge pe acest motiv.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător Cudalbu, admite incidentul ridicat de defendoarea Evantia Opreșănescu, și respinge acțiunea intentată de reclamantele Ionica Copaciu și Tudorița Copaciu etc.

(ss) Th. Popescu Cudalbu,

P. P. Poni.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI BOTOȘANI

Audiența de la 14 Martie 1897

Președenția D-lui M. I. GIULEI, Președinte

Ana Marcu Leab cu Sava Carp.

Cambie. — Caracterul Cambiei. — Monedă circulantă. — Acțiune cambială. — Dacă debitorul se poate opune la plata unei cambii. — Ce excepțiuni poate opune. — Nerecunoașterea scrierei și subscrierei din cambie. — Dacă pot suspenda acțiunea cambială. — Declarațiunea semnăturii în fals. — Suspendarea acțiunii cambiale. — (Art. 349 și 270 codul comercial).

Legiuitorul voind să imprime cambiei caracterul monedei circulătoare a căutat să pună debitorului unei cambii cele mai puternice pedicii, în acțiunea cambială, spre a nu-i împiedica cursul.

Ast-fel debitorul unei cambii nu va putea opune, când este chemat în judecată pentru plata cambiei, de cât excepțiunile privitoare la forma titlului său lipsa condițiunilor necesare pentru exercițiul acțiunii și excepțiunile personale aceleia care a exercitat această acțiune și aceste excepțiuni să fie lichide, de o grabnică soluțiune și întemeiate pe o probă scrisă.

Declarațiunea debitorului cambiei cum că nu recunoște scrierea și subscrierea din cambie nefiind privitoare la formele esențiale ale cambiei, ci fiind o excepțiune care pentru a fi rezolvată cere termene și amânări și tinde dar prin această trăgănare a suspenda efectele cambiei și dar a lăsa cu desăvârșire scopul ce l'a propus legiuitorul, nu poate suspenda cercetarea acțiunii cambiale și condamnarea la plată.

Din contră, când părătul (debitorul cambiei) declară în fals iscălitura prevăzută în cambie, arătând pe autorul și speța falșului, această declarațiune în fals suspendă prin ea însăși acțiunea civilă, și dar în asemenea cas este juridic ca acțiunea cambială să fie suspendată până la tranșarea asupra falșului.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere dispozițiunile art. 349 din codul de comerț, din cuprinsul căroră reese că, ținta principală a legiuitorului a fost de a imprima cambiei caracterul monedei circulătoare și în acest scop au căutat se pună cele mai puternice pedicii părătului pentru a nu-i împiedeca cursul;

Considerând că apelantul, în susținerea incidentului alegă, că prin faptul că au declarat că nu recunoaște scrierea și subscrierea din cambie este vorba de forma titlului și dar după cerințele art. 270 codul comercial combinat cu art. 349 același cod, formele titlului ne fiind supuse excepțiunilor și restricțiunilor cerute de art. 349, apoi judecata poate suspenda cercetarea acțiunii cambiale, până la tranșarea verificării de scripte pe calea ordinară;

Considerând că o asemenea alegațiune nu poate avea temei pentru cuvântul că: Legiuitorul prevădând prin art. 349 codul comerc., și excepțiunile privitoare la forma titlului și ne supunându-le la aceeași rigoare ca pe excepțiunile personale, adică să fie lichide și de o grab-

nică soluțiune, este că nu ați găsit nevoia, de vreme ce excepțiile privitoare la forma titlului sunt prin ele însuși de o grabnică soluțiune prin faptul că lipsa unuia din ele poate fi imediat și la vedere chiar recunoscută și constatată de judecată, și dar acțiunea cambială nu suferă întârziere și amânări, decît scopul legii atins;

Considerând că în specie nu e vorba de lipsa unei uneia din formele esențiale ale titlului care îndată ce s'ar constata prin prezentarea cambiei, judecata ar putea imediat să se pronunțe asupra admiterii sau respingerii acțiunii cambiale, ci e vorba de o excepțiune care pentru a fi resoluată cere termene și amânări și tipde dar prin această trăgănare a suspenda efectele cambiei și dar a lovi cu desăvîrsire în scopul ce și-au propus legiuitorul redactând art. 349 codul comercial;

Că aceeași obiecțiune, nu poate avea loc și în cazul când pârâtul ar declara în fals iscălitura prevăzută în cambie, căci declararea în fals fiind o gravă acuzațiune ce se aduce, nu ar putea fi invocată cu ușurință și ca atare ar putea inspira judecății serioșitatea cererii și ar putea a o determina să suspende cursul acțiunii cambiale; pe când în tăgăda scrierei și subscrierii, chiar în cazul când procedându-se la verificare de scripte, s'ar descoperi că scrierea și subscrierea e aceluia ce o tăgăduște, totuși rezultatul pentru pârât nu ar fi în tot cazul de cît o condamnățiune la daune interese rezultate din trăgănare dar nu și consecințele grave a defăimării în fals;

Că declararea în fals a cambiei, arătându-se autorul și specia falsului, prin ea însuși suspendă acțiunea civilă, prin urmare e juridic ca acțiunea cambială să fie suspendată până la transarea asupra falsului; ceea ce nu are loc în cazul de nerecunoaștere a subsemnăturii;

Considerând totuși, că nu se poate opri pe o parte de a declara că iscălitura nu este a sa, căci ast-fel s'ar da loc la fraude, dar dacă dînsa are acest drept, și poate avea și susținea pe calea regulată, fără însă a împiedica judecata să condamne, adică să dea imediat curs cerinței acțiunii cambiale, care după cum s'a zis, este de o grabnică soluțiune;

Pentru aceste motive, Tribunalul, în majoritate respingînd cererea de verificare de scripte și condamnă... etc.

ss) M. I. Ciulei, Em. C. Lepădatu.

Osebită părere,

Considerând că în dreptul comun ori ce pârât tras în judecată pe baza unei obligațiuni literale are dreptul de a opune reclamantului excepțiunea, nerecunoașterii subsemnăturii, fie că nu cunoaște pe autorul contrafacerei semnăturii; cas când este loc a se procede numai la o verificare de scripte, fie că cunoaște și indică pe autor, cas când se procede la o cercelare de fals penal (art. 162 și 499 pr. civ);

Această distincțiune atîrnă numai de la voia excepțentului de a se face sau nu întru cât nu i se impune de lege a se înscrie în fals și nici i se poate impune o asemenea îndatorire pentru că i-ar trebui să corespundă unei posibilități pentru excipient de a cunoaște în toate casurile pe falsificator ceea ce nu se poate admite.

Așa fiind principiul în dreptul comun, rămîne să ne întrebăm: I) poate legiuitorul comercial să fi derogat de la dînsul? și II) rezultă apoi din textele de lege relative la cambie că a făcut asemenea derogățiune?

Respundem, la prima întrebare că legiuitorul comercial nu a putut să se îndepărteze de acest principiu pentru motivul că și cambia nu este de cît o obligațiune literală a căreia putere de dovadă în fața justiției este perfect aceeași ca și obligațiunile literale din dreptul comun în ce privește constatarea de către judecător a voinței de a se obliga din partea emitentului și prin urmare în ce privește subsemnătura acestuia. — De aci consecința că și în contra cambiei pôte să opună emitentul excepțiunea nerecunoașterii semnăturii și a-

ceasta în aceleași modalități ca și în dreptul comun.

1) Pentru că este posibil ca cine-va să falsifice tot atât de bine o cambie ca și ori-ce alt titlu privat II) pentru că cel semnat de un altul are tot atîta puțință de a cunoaște sau a nu cunoaște pe autorul semnării și la un titlu civil ca și la o cambie. Avem cu alte cuvinte aceeași rațiuni în ambele casuri, legiuitorul dar a trebuit să aibă una și aceeași vedere și soluțiune.

La a doua întrebare dacă legiuitorul comercial a făcut o excepție de la dreptul comun ne răspunde însuși textele art. 349 și 270 cod. comercial.

După art. 349 codul comercial «debitorul cambiei (poate opune a) excepțiunile privitoare la forma titlului, (b) lipsa condițiilor necesare exercițiului acțiunii (cambiale și c) excepțiunile personale ale reclamantului dacă ele sînt liquide și de o grabnică soluțiune și în toate casurile întemeiate pe o probă serioasă».

În care din aceste trei ipoteze intră cazul nerecunoașterii subsemnăturii de către debitor? Întră oare în cazul cel de al treilea, cum argumentează majoritatea tribunalului?

Nu, pentru că o cambie înainte de a însemna efect de credit, contract, obligațiune etc., este un titlu doveditor în justiție și că pentru a fi oposable trebuie să întrunească condițiunile esențiale de formă prevăzute în art. 270 cod. comercial între care este și cea de sub No. 8, semnătura trăgătorului sau a emitentului care dovedește voința de a se obliga și când zicem semnătura trebuie să înțelegem semnătura reală și adevărată a acestuia iar nu o scriere care să ocupe locul unde obisnuit se iscălește o cambie; alt-fel am da celui dințeu venit ocașunea de a usa de cambii false știindu-se la adăpostul unei dispozițiuni riguroase care opreste pe presupusul debitor de a se apăra înaintea instanței comerciale de lipsa semnăturii. Această părere este conformă și cu dispozițiunile art. 273 cod. comercial care zice: «Lipsa vre-uneia din condițiunile esențiale (arătate în art. de mai sus, escludă calitatea și efectele speciale ale cambiei, cu rezerva efectelor ordinare ale obligațiunii după natura sa comercială sau civilă». Promisiunea de dobânzi cuprinsă în cambie sau renunțarea la prescripțiune se socotește ca nescrise.

În opiniunea emisă de majoritatea tribunalului se mai susține că o asemenea excepțiune ar cere trăgănare de judecată și suspendarea efectelor unei cambii și că numai o înscriere în fals fiind mai serioasă ar fi admisibilă pe când o tăgădă de subsemnătură nu. Această distincțiune cred că este arbitrară și neîntemeiată pe textul legii căci în tot cazul câtă a se judeca în specie dacă această excepție este sau nu de o grabnică soluțiune și dacă este întemeiată pe o probă scrisă ceea ce ar trebui să nu se aplice nici în cazul verificării de scripte nici în acel al înscrierii în fals și apoi am desbătut de la început, că nu putem impune debitorului să se înscrie în fals pentru că nu are puțință de a cunoaște tot-d'a-una pe falsificator.

Este dar suficient a tăgădău iscălitura pentru a se admite procedura de verificare. Soluțiunea aceasta este sprijinită și pe părerea emisă de decizia Cas. Torino din 10 Decembrie 1892.

Jude sindic, (s) G Neculau.

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

CURTEA DE APEL DIN LYON, SECȚIA I

Președinția D-lui M MAILLARD, Prim-Președinte

Audiența de la 16 Iunie 1896

Testament. — Incapacitate de a primi. — Șarlatani. — Empirici. — Magnetisori. — Sugestiune. — Hipnotism

Incapacitatea de a primi, dictată de art. 909 din codul civil (art. 810 din codul civil român) trebuie să se întindă la ori-ce persoană care a exercitat un tratament

medical asupra unui bolnav în timpul ultimei sale boale. Se aplică mai cu seamă asupra empiricilor, șarlatanilor, magnetisitorilor, cari, exercitând arta de a vindeca fără titlu legal și fără nici o garanție de știință nici de moralitate, capătă asupra spiritului simplu sau superstițios al acelora cari au credință în știința lor o influență mai complectă și mai periculoasă de cât aceea ce ar putea obține medicii și farmaciștii.

Cestiunea de a ști dacă se poate ca unei persoane, după ce a fost adusă în stare de hipnotizare, să-și impună voința ta în așa mod în cât, fie în timpul somnului, fie după ce se va deștepta, să execute ca o mașină actele ce-și vor fi fost comandate, este o problemă științifică asupra căreia nu s'a făcut complectă lumină și pe care un tribunal n'ar putea să o tranșeze fără oare-care grijă (neliniște).

Soții Périer contra soților Jouve.

La 20 Iunie 1896, tribunalul civil din Lyon dăduse următoarea sentință :

Tribunalul deliberând,

Având în vedere că Maria Gourgu, văduva Guindrand, a murit în domiciliul său la Lyon, strada Regală 18, la 23 Mai 1893, lăsând un testament mistic, cu data de 7 aceiași lună, care conține, pe lângă un oare-care număr de legate particulare, următoarele două dispozițiuni : «Institui legatar al meu universal pe d-l Aulseme Jouve, ce locuiește în Lyon, strada Terme 5, cu însărcinarea pentru el de a executa următoarele legate » și «dați guvernantei mele, Felicia Palais, văduvă Aubert, ce locuiește la mine, dacă mai este în serviciul meu la moartea mea, suma de 20.000 franci. Dânsa va îngriji și hrăni câinele meu până la moartea sa».

Având în vedere că soții Périer, beneficiari ai unui legat de 15.000 franci și moștenitori de sine în calitatea lor de veri de frate ai văduvei Guindrand, au cerut nulitatea acestor două dispozițiuni, a primei : 1) pentru cauză de necapacitate a instituitului său a soțului său prin aplicarea articolelor 909 și 911 din codul civil (art. 810 și 812 din codul civil român) ; 2) pentru cauză de captațiune și de sugestiune prin aplicarea art. 901 din același cod ; a celei de a doua, din cauza complicității văduvei Aubert în aceste acte de captațiune și de sugestiune :

Având în vedere că o sentință a acestui tribunal, cu data de 17 Mai, 1894, a autorizat pe soții Périer să dovedească atât prin titluri cât și prin martori a diferitelor fapte articulate de dânsii în sprijinul cererii lor, și a rezervat soților Jouve proba contrariă, și că s'a procedat regulat la aceste cercetări și contra cercetări ;

Asupra primului mijloc de nulitate :

Având în vedere că art. 909 (art. 810 român) din codul civil dispune că doctorii în medicină sau în chirurgie, ofițerii de sănătate și spițerii cari au tratat pe o persoană în boala din care moare, nu vor putea profita de dispozițiunile între vii sau testamentare, ce din ea ar fi făcut în favoarea lor în cursul acestei boale ;

Având în vedere că această incapacitate de a primi nu trebuie să fie limitată numai la doctorii în medicină sau în chirurgie, ofițerii de sănătate sau spițerii menționați în acest articol, dar trebuie să se întindă la orice persoană care ar fi exercitat un tratament medical asupra unui bolnav în timpul ultimei sale boale ; că va aplica mai cu seamă empiricilor, șarlatanilor, magnetisitorilor, cari, exercitând arta d'a vindeca fără titlu legal și fără nici o garanție de știință, nici de moralitate, capătă asupra spiritului simplu sau superstițios al acelora ce au credință în știința lor o influență mai complectă și mai periculoasă de cât aceea ce ar putea să obțină medicii și farmaciștii ;

Având în vedere că aplicarea, la soții Jouve, a dispozițiunilor art. 909 este subordonată concursului următoarelor trei condițiuni :

1) Ca dânsii să fie coprinși în această categorie de empirici, șarlatani, magnetisori și alți șarlatani ;

2) Ca dânsii să fi tratat pe văduva Guindrand în timpul ultimei sale boale de care a murit ;

3) Ca testamentul care i-a instituit legatari universalii să fi fost făcut în cursul acestei boale.

Având în vedere, mai întâi, că soțul incapabilului este considerat ca persoană interpusă (art. 911 din codul civil, 812 român), și că din cauza aceasta nu este trebuința a se distinge între cazul când condițiunile de incapacitate ale art. 909 se întâlnesc în persoana lui Jouve, instituit el personal legatar universal, și între acela când aceste condițiuni nu s'ar întâlni de cât în persoana femeii sale ;

În ceea ce privește prima condițiune :

Având în vedere că este constant că soții Jouve, domiciliati în strada Terme, 5, exercitău : femea, profesiunea de somnambulă și de cârturăreasă, precizând viitorul și indicând remedii acelora ce veneau s'o consulte ; bărbatul, acea de masagiș (masseur) și chiar de magnetisor, dacă trebuie să credem pe femea Courbière, al patrulea martor al anchetei, care a declarat că dânsul trecea în cartier drept un magnetisor și căreia el i-ar fi mărturisit că magnetiza pe o bătrână de la care spera să moștească ;

În ceea ce privește a doua condițiune :

Având în vedere că ultima boală de care a murit văduva Guindrand, la 23 Mai 1893, nu pare să se fi manifestat înainte de 19 aceiași lună ;

Că în adevăr, la 7 Mai, data facerei testamentului său, văduva Guindrand era cu totul sănătoasă de corp și de spirit, după cum a constatat notarul Vacher ; la 9 Mai dânsa s'a dus în vizită la domnișoara Mercier, al zecelea martor al anchetei, care a recunoscut că (testatoarea) era în perfectă sănătate ; femea Basset, al 15-lea martor, atestă că dânsa (văduva Guindrand) nu s'a bolnăvit de cât după facerea testamentului, și în fine numai la 10 Mai doctorul Roche, chemat la dânsa a constatat că era atinsă de gripă toracică și gastro-intestinală ;

Având în vedere că nu se contestă că în cursul acestei ultime boale, ce a durat de la 10 până la 23 Mai 1893, doamna Jouve a fost din cauza unei indispozițiuni, ținută în pat, în domiciliul său din strada Terme, (al șaselea martor al contra-anchetei) ; că așa fiind dânsa nu a putut da nici o îngrijire văduvei Guindrand ;

Având în vedere că afară de declarațiunea femeii Basset, al 15-lea martor al anchetei, care a văzut pe Jouve în mai multe rânduri și mai cu seamă în ajunul morții văduvei Guindrand, privind-o (pe văduvă) ținând-o de mână, nici o altă mărturie nu permite să se afirme că în adevăr dânsul a întrebuițat tratamente magnetice asupra persoanei văduvei Guindrand, sau să-i fi dat vre o îngrijire medicală ;

Având în vedere dar că anqueta n'a stabilit câtuși de puțin că, în intervalul de la 10 până la 23 Mai, soții Jouve ar fi curarisit pe văduva Guindrand în sensul articolului 909 din codul civil, adică să-i fi dat, în mod continuu, îngrijiri medicale în scop de a o vindeca ;

În ceea ce privește a treia condițiune :

Având în vedere că această condițiune lipsește cu totul, întru cât testamentul văduvei Guindrand este din 7 Mai, pe când tocmai trei zile mai târziu a luat naștere ultima boală din care dânsa a murit ;

Având în vedere, prin urmare, că mijlocul de nulitate tras din articolele 909 și 911 din codul civil, este neîntemeiat și trebuie să fie respins ;

Asupra celui de al doilea mijloc de nulitate :

Având în vedere că un testament, pentru a fi valid, trebuie să fie expresiunea liberă, a voinței proprii și independentă a testatorului ; că, de aci, ori-ce influență exercitată asupra spiritului lui prin mijloace de dol și de fraudă, devine o justă cauză de anulare a testamentului ce a rezultat prin aceste mijloace, acest

testament ne mai putând fi privit ca opera voinței a-celuia de la care se zice că emană, și ast-fel se găsește invalidat chiar în principiul său ;

Având în vedere că soții Périer pretind :

1) Că de la moartea lui Guindrand, 28 Noembrie 1892, soții Jouve s'au instalat ca stăpâni în domiciliul văduvei Guindrand, ținând-o izolată și sequestrată, și exercitând asupra ei, la ori-ce moment, o violență morală ;

2) Că testamentul din 7 Mai este rezultatul sugestiunii ;

In ceea ce privește prima alegațiune :

Având în vedere că însăși văduva Guindrand a justificat în mod lămurit, fie prezența soților Jouve la dânsa după moartea bărbatului său, fie procura ce dânsa a dat lui Jouve, când, la oferta ce i-a fost făcută de doamna Brun și fiul său, al 12-lea și 13-lea martori ai contra anquetei, dânsa a respuns acestora că bărbatul său, înaintea morții sale, i-a recomandat să ia pe Jouve pentru afacerile sale, și pe femeia Jouve spre a o servi ; că a făcut o declarațiune identică soților Vêlat, ai doilea și treilea martori ai anchetei, și că a făcut cunoscut notarului Vacher că nu voește alt mandat de cât pe Jouve ;

Având în vedere însă, că în urmă și în diferite împrejurări, văduva Guindrand a părut că se plânge și chiar se revoltă contra presiunii și ingerințelor femeii Jouve care, spunea dânsa (văduva), o turmenta spre a-și face testament ; dar însă că martorii ce mărturisesc acest fapt, domnișoarele Bon, Drevet și Falcoz, ai 18-lea, 20-lea și 25-lea martori ai anquetei, adaogă că solicitările femeii Jouve tindeau numai să facă pe văduva Guindrand să-și dea mobilierul și trusoul său, ceea ce ridică plângerilor văduvei caracterul de gravitate ce reclamanții îi atribuiseră ;

Având în vedere că starea de sequestrare și de isolare în care ar fi fost ținută văduva Guindrand este desmințită prin complexul anquetei ;

(Aci urmează mai multe considerante întemeiate pe depuneri de martori prin care se stabilește că testatoarea Guindrand n'a fost sequestrată și izolată de către soții Jouve)

In ce privește a doua alegațiune :

Având în vedere că, soții Périer susțin, că testamentul din 7 Mai ar fi fost inspirat și obținut prin manopere de sugestiune ce soții Jouve ar fi întrebuințat asupra persoanei văduvei Guindrand, și prin mijlocul cărora, substituind propria lor voință voinței văduvei, sau cel puțin dirigind voința ei, ar fi constrâns-o să testeze în favoarea lor ; că dar, acest testament, care numai este espresiuinea unei voinți libere și cugetate, este isbit de nulitate ;

Având în vedere că cestiunea de a se ști dacă se poate, ca unei persoane, după ce a fost adusă în stare de hipnotizare, să-și impună voința ta în așa mod ca, fie în timpul somnului, fie după ce se va deștepta dânsa să eșecute ca o mașină actele ce-î vor fi fost comandate, este o problemă științifică asupra căreia nu s'a făcut încă o lumină completă ; că dacă este o școală, cea numită de Nancy, care proclamă că ori-ce persoană poate fi supusă efectelor sugestiunii, este altă școală, cea numită de la Salpêtrière, care susține că sugestiunea nu se poate realiza de cât asupra persoanelor isterice sau nevropate, și că pe lângă aceste școli, așa de divise asupra importanței cestiunii a aplicării sugestiunii, sunt chiar medici, savanți, pentru cari fenomenele hipnotice sau efectele magnetismului nu există ;

Având în vedere că în această stare, tribunalul n'ar putea, fără o oare-care (neliniște) grijă, să tranșeze o cestiune așa de gravă și de turburătoare ;

Având în vedere însă că această cestiune nici nu poate fi pusă în speță ;

(Aci urmează considerante de fapt prin care tribu-

nalul stabilește că ipnotizare și sugestiune nu a existat și că testatoarea, când a dictat testamentul notarului Vacher era în plină posesiune a inteligenței sale și că voința sa era cu totul liberă)

Asupra nulității legatului făcut văduvei Aubert :

Având în vedere că soții Périer cer nulitatea acestui legat, pretinzând că a fost prețul tăcerii văduvei Aubert, asupra actelor de captațiune și sugestiune făcute de soții Jouve, sau al concursului său la îndeplinirea acestor acte ;

Având în vedere că respingerea cererii soților Périer în privința acestor fapte de captațiune și sugestiune are de consecință respingerea cererii lor față și cu văduva Aubert ;

Pentru aceste motive, respinge cererea soților Périer.

Soții Périer făcând apel, Curtea de apel din Lyon, adoptând în totul motivele din sentința tribunalului, adaogă următorul considerant în privința cererii apelanților de a se face o nouă anchetă :

... Și considerând că hotărînd că doamna Guindrand, nu s'a bolnăvit de cât după facerea testamentului n'au comis (primi judecători) nici o eroare materială, ci și-au întemeiat sentința lor pe mărturiile probante, că, prin urmare, numai este loc a se autorisa apelanții să procedeze asupra acestui punct la o nouă anchetă ;

Pentru aceste motive confirmă sentința atacată cu apel

La Loi.

INFORMATIUNI

In momentul de a pune ȧlarul sub presă ni se comunică că la Palatul Justiției iar a căzut tavanul pe galeria de la Curtea de Casație, și tocmai în locul unde a căzut și astă larnă, și unde a fost reparat. Vom reveni în numărul viitor.

BIBLIOGRAFII

A apărut 2 volume :

TRATAT TEORETIC ȘI PRACTIC

PROCEDURA CIVILA

Primul volum conține: Legea judecătoriilor de pace, acțiunile posesorie, acțiunea de revendicare, regulamentul de hotărîneli, legea de expropriere pentru cauză de utilitate publică.

Volumul al II-lea conține :

ESECUȚIUNEA SILITA

Ambele volume fiind de mare folos, magistraților, avocaților și studenților în drept, ele se găsesc de vânzare la autor *str. Plantelor No. 39*, și se pot procura în urma unei scrisori și a înaintării costului prin mandat postal.

A apărut în editura librăriei Carol Müller :

CODUL CIVIL ROMÂN

adnotat cu jurisprudența Curței de Casație și precedat de un index alfabetic

de

C. HAMANGIU

Procurorul Tribunalului Ilfov

Un volum de 600 pagini, format portativ. PREȚUL 3 LEI broșat și 4 LEI legat flexibil în pânză. De vânzare la toate librăriile.